

една кавалерийска дивизия, — единствена, съ която ние можахме да разполагаме въ цѣла България противъ грозната руска конница.

За какво ли, прочее, мечтаеше сердаря и какво той искаше?

Рапорта, прѣдставенъ отъ него по-късно за свое оправдание, може да бжде резюмиранъ въ нѣколко думи. Ето що се казва въ него: «тъй като рускитѣ армии, рано или късно, трѣбваше да намѣрятъ единъ удобенъ за переправа пунктъ, и би се переправили колкото и да би имъ струвало това, то, по-добрѣ бѣше да имъ се позволи да прѣминатъ Дунава и да бждатъ привлечени въ четиригълника Силистра—Русчукъ—Шуменъ—Варна, а слѣдъ това да бждатъ изтощени и разбити въ тази зона по отдѣлно!»

Очевидно, този планъ е погрѣшенъ още въ самото си основание, защото, отъ гдѣ на кждѣ можеше да се разчита, че руситѣ ще извършатъ такива грамадни грѣшки? Защо да не се прѣдположеше, че тѣ по-скоро ще избератъ най-естественния и най-правия пѣтъ къмъ главния тѣхенъ обективъ? И какъ можеше да се помисли, че тѣ сами ще парализиратъ своя маршъ съ безконечни операции противъ второстепенни цѣли?

Укрѣпенитѣ лагери въ четиригълника образуваха съвършено независимъ, особенъ районъ, почти неугрожающъ съобщенията на противника, и стояха съвсѣмъ на страна отъ главното «стратегическо направление», което водеше по права линия къмъ Цариградъ! (в. схема № 2).

Друго би било, ако крѣпоститѣ, или поне фортоветѣ, биха били разположени по продължение на тази линия: Свищовъ—Търново—Шипка—Стара-За-